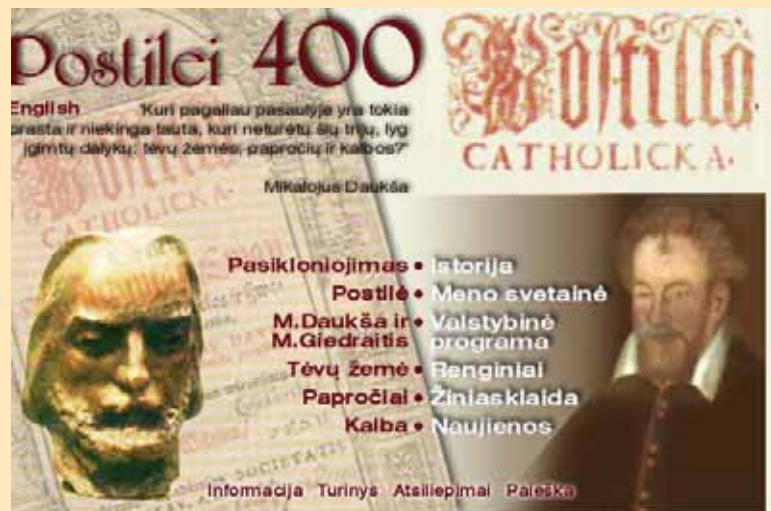

Mikalojaus Daukšos 1971–1998 m. bibliografija

DANUTĖ MUKIENĖ

Nuotraukoje dešinėje – interneto svetainės „M. Daukšos Postilė – 400“ puslapis. Svetainės adresas Interneto: <http://postilla.mch.mii.lt/Default.htm>

Regionų kultūrinių iniciatyvų centre pradėta rinkti 1971–1998 metų bibliografija (žinios apie minėtu laikotarpiu išleistas knygas, straipsnius, kitas publikacijas, kuriose analizuojamas Mikalojaus Daukšos rašytinis palikimas, rašoma apie jo asmenybę. Renkant bibliografiją daugiausia naudotasi Nacionalinės Martyno Mažvydo bibliotekos sudaryta kartoteka.

Kodėl bibliografija rinkta nuo 1971 metų?

1970 m. išspausdinta iki šiol vienintelės monografijos apie M. Daukšą autoriaus –Jurgio Lebedžio – parengta Mikalojaus Daukšos bibliografija, kurioje iki minėto laikotarpio sukaupta visa, ką buvo įmanoma surinkti.

RKIC sudarytoje M. Daukšos bibliografijoje, kuri apima beveik tris paskutiniuosius dešimtmečius, iš viso jau yra apie 190 pozicijų: bibliografijoje paminėta apie 140 knygų, studijų, straipsnių, recenzijų apie M. Daukšą lietuvių kalba, 28 publikacijos užsienio kalbomis (daugiausia lenku), 14 eilėraščių ir 11 pozicijų apie ikonografiją.

Jau šiuo metu aišku, kad tai tik dalis visos bibliografijos apie M. Daukšą. Nepavyko dar surinkti visų žinių iš rajonų. Be abejo, tik dalis žinių apie M. Daukšai skirtas publikacijas į M. Mažvydo biblioteką yra patekę ir iš užsienio. Kaip ten bebūtų, tai, kas jau surinkta, yra vertybė ir ja jau galima naudotis tyrinėjant, kokio dėmesio paskutiniais metais M. Daukša susilaukė įvairiose mokslo srityse.

KALBININKŲ DARBAI

Iš Mikalojaus Daukšos rašytinio palikimo minimo laikotarpio tyrinėjimų kalbininkų darbai yra vieni ryškiausių. Akademikas Zigmantas Zinkevičius 1999 m. straips-

(Nukelta į 14 p.)

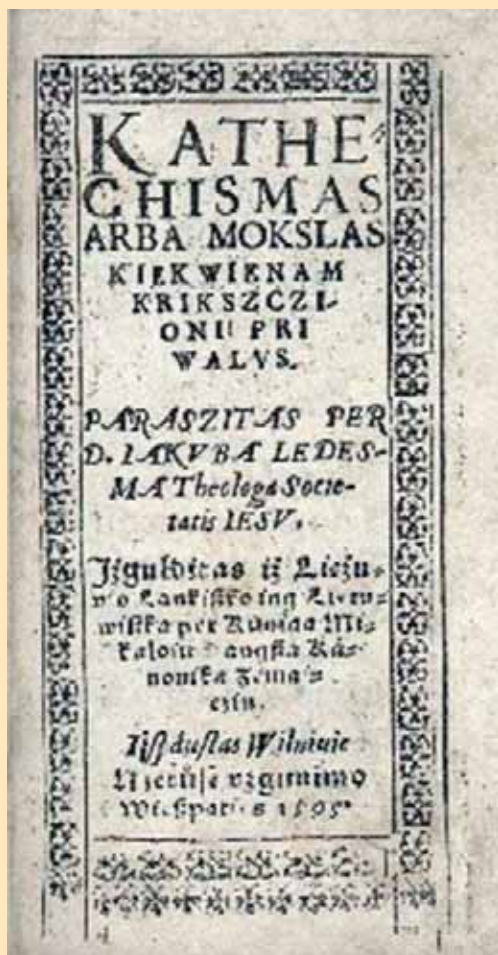
DAUKŠA MĖKALUOJOS

2010 m. šieit 515 metu kãp Lietuvos terėtuorėjuo (Vilniou) 1995 m. bova išleista pėrmuoji knĩnga lietoviu kalbo – Daukšuos Mėkaluojaus iš lėnku kalbuos i lietoviu kalba išversts KATEKIZMOS, arba Muokslos, kuožnam krėkštioniou pivalos. Tuo knĩngelie bova išspausdinta ėr M. Daukšuos PRATARMIE.

1599 m. Vilniou bova išlesita ėr ontruoji M. Daukšuos spaudã parėngta knĩnga – i lietoviu kalba išversta Puostilė (Postilla Catholica).

Konėgs, kanauninks, kontreformacėjės veikies, Žemaitiu vĩskopa Giedraitė Merkelė pagelbininks Mikalojus Daukša gėmė aple 1527–1538 m. Babilienūs (Kedainiu rajuons), mērė 1613 m. vasarė 16 d. Varniūs (Telšiū rajuons).

1570–1572 m. ons bova Krakiu klėbuons, 1572–1585 m. Žemaitiu kapi-tulas kanauninks, 1585–1592 m. – Žemaitiu kapitulas oficiuols, 1609–1610 m. – Žemaitiu vĩskupėjės administratuorios.

Mikalojaus Daukšos „Katekizmas“, išleistas Vilniuje 1595 m.

JUDITA VAIČIŪNAITĖ

1. SPAUSTUVĖ

Įžiebkime žvakę ir dulkes nupūskime –
Wilniuje metuose wiešpaties 1595
spaustuvinėm jėzuitai dar triūsia,
archaiškais rašmenimis sudėsto
lietuvišką žodį **p a s a u l i s** –
jo nebeuždengs nei juodas morų aksomas, nei maro drobulė,
gaisrai nesudegins tos spaudžiamos knygos,
pro šimtmečių kruviną triukšmą išgirstam,
kaip daužos tamsoj Mikalojaus Daukšos širdis,
iš nežmoniško džiaugsmo,
kaip aklas elgeta ima skambinti varpais,
o Vilniaus varpų toks viltingas gaudimas,
pašėlęs gaudimas,
kad sudreba ginklai ant sienų,
šventųjų paveikslai ir kryžiai,
ir kaustytos skrynios,
ir krosnių žaliejį kokliai,
prabyla ugnies ir medžio dvasia židiny,
Medeinė, Žemyna, Perkūnas,
aikštėj palei miesto šulinį
lietuviškai šnekasi moterys,
tolsta jų skambantis juokas,
bet amžiams išlieka puslapiuose
švelnūs jų žodžiai...

(Atkelta iš 13 p.)

nyje (saugomas RKIC archyve) „Mikalojus Daukša lietuvių kultūroje“ parašytoje studijoje šia tema nurodo, kad „kalbininkai ne tik domisi Mikalojaus Daukšos raštais ir stengiasi nušviesti jo, kaip pirmųjų spausdintų lietuviškų knygų Lietuvos Didžiojoje Kunigaikštijoje autoriaus, nuopelnus, bet ir siekia visapusiškai ištirti bei aprašyti jo vartotą rašomąją kalbą, išryškinti jo kilmę ir vietą lietuvių raštijos istorijoje. Bet ir tai dar ne viskas. Mikalojus Daukša buvo vadinamojo ano meto vidurinio rašomosios kalbos varianto, tad vadinto „žemaičių kalba“ (...) pradininkas ir produktyviausias kūrėjas. Dėl viso to M. Daukšos raštai yra labai svarbus XVI a. mūsų raštijos paminklas, didžiai reikšmingas visai lietuvių kalbos istorijai. Jais domisi, jų kalbines ypatybes tiria ne tik lietuvių kalbos istorikai ir baltistai (kaip vienu iš seniausių ir didžiausių baltų kalbų paminklu), bet neretai ir dabartinės bendrinės kalbos specialistai, kai šiems tenka dabartinius kalbos faktus sieti su senųjų raštų duomenimis.“ Zigmantas Zinkevičius pateikia

daugiau negu 100 Lietuvos ir kitų šalių (Lenkijos, Latvijos, Estijos, Rusijos, Vokietijos, Šveicarijos, Čekijos ir kt.) kalbininkų, kurie yra paskelbę įdomios mokslinės medžiagos apie M. Daukšos rašto darbus.

Nurodoma, kad M. Daukšos raštų kalbos tyrinėjimo pradininku iš lietuvių laikytinas Pranas Skardžius. Nemažą darbą šioje srityje yra atlikęs Jonas Kabelka, Jonas Kruopas, Leonardas Drotvinas, Jonas Palionis, kuris abiejuose savo lietuvių rašomosios kalbos studijų vadovuose (1979, 1995 metai) ir monografijoje „Lietuvių literatūrinė kalba XVI–XVII a.“ (1967 m.) daug vietos skyrė M. Daukšai ir jo raštų kalbai. Tuos klausimus jis nagrinėjo ir kituose darbuose. Be to, Palionis parūpino naują mokslinį M. Daukšos „Katekizmo“ leidimą (fotografuotinis, transliteruoti tekstai ir kt.), kurio išsamią recenziją parašė Giedrius Subačius (paskelbta leidinyje „Res Balticae“, 1996 m., Pisa, Italija). Šiuo metu Palionis rengia spaudai didelę dviejų tomų mokslinę M. Daukšos „Postilės“ publikaciją, kurioje bus ne tik fotografuotinis „Postilės“ tekstas, bet ir lenkiškas Jo-

Mikalojus Dauša.
Sukūrė dailininkas
Antanas Rimantas
Šakalys

kūbo Vujeko originalas. Z. Zinkevičiaus nuomone, šis leidinys ateityje turi dar labiau suaktyvinti M. Daušos „Postilės“ kalbines studijas. Turėta vilties, kad akademinis Postilės leidimas pasirodys dar iki Postilės 400 metų jubiliejaus, tačiau finansinė krizė Lietuvoje priverstė šiuos darbus taip pat pristabdyti, tad dabar jį galėsime ne anksčiau kaip kitais metais.

Iš kalbininkų dar pažymėtinas Kazys Morkūnas, kuris straipsnį „Kelios M. Daušos raštų kalbos ypatybės“ paskelbė leidinyje „Donum Balticum“ (Švedija, 1970), skirtame didžiojo baltisto Christiano Schweigardo Stango 70-mečiui.

Vytautas Ambrazas yra tyrinėjęs M. Daušos sintaksės ypatybes. Saulius Ambrazas analizavo M. Daušos žodžių darybą.

Pats akademikas Z. Zinkevičius M. Daušai daug vietos skyrė „Lietuvių kalbos istorijoje“, ypač trečiajame jos tome, be to, M. Daušos raštų kalbos duomenimis rėmėsi beveik visuose savo darbuose.

Vilniaus universiteto studentai yra parašę nemažai diplominių darbų, kuriuose įvairiapusiškai nagrinėjama M. Daušos kalba.

Daug ką, tyrinėdami M. Daušos raštų kalbą, yra nuveikę užsienio šalių kalbininkai.

Iš pastarųjų dešimtmečių straipsnių, kurių jau nėra nurodyta J. Lebedžio 1971 m. išleistoje Mikalojaus Daušos bibliografijoje, pirmiausia paminėtinas Švedijoje 1970 m. paskelbtas straipsnis „Das halbpartzip in M. Daušas Postille“, kuris skirtas M. Daušos „Postilės“ pusdalyvių tyrimui.

Itin dėmesio, anot akademiko, vertas 1977 m. išleistas didelis dviejų tomų M. Daušos *Postilės* indeksas, kurį parengė žinomas lenkų lituanistas Česlovas Kudzinowski's. Sis leidinys – tam tikras žodžių registras su lenkiškais originalo atitikmenimis, kuris kalbininkams palengvina M. Daušos raštų panaudojimą ir, anot jau minėto Z. Zinkevičiaus, ateityje dar labiau suintensyvins M. Daušos kalbos studijas.

Naujų publikacijų srautas atsirado po 1999 m. spalio mėnesį M. Daušos „Postilės“ jubiliejui skirtų renginių. Vieną iš pagrindinių organizavo Vilniaus universite-

to Baltų filologijos katedra – 1999 m. spalio 21–22 dienomis, Vilniaus universitete, Vinco Krėvės katedroje vyko tarptautinė konferencija, skirta „Postilės“ jubiliejui. Ta proga konferencijos išvakarėse išleistos pranešimų tezės. Yra viltis sulaukti ir pačių pranešimų. Juos minėtoje konferencijoje skaitė daugiau negu dvidešimt žymių M. Daušos darbų tyrinėtojų iš Lietuvos ir užsienio. Didžiąją jų dalį sudarė kalbininkai.

LITERATŪROLOGŲ DARBAI

1999 m. gana plačią ir gilią studiją apie literatūrologų darbus, skirtus M. Daušai, parengė tuometinė Vilniaus universiteto doktorantė, dabar jau mokslų daktarė Brigita Speičytė. Šiame darbe aptariamos visos pagrindinės publikacijos šia tema nuo M. Daušos laikų iki šių dienų.

Kalbėdama apie paskutiniųjų dešimtmečių literatūrologų tyrinėjimus, skirtus M. Daušai, Brigita Speičytė pažymi, kad „Po Jurgio Lebedžio monografijos esminę naujos literatūrinės, tekstinės analizės Daušos raštai nesulaukė. Tačiau atskiruose straipsniuose spaudoje, vadovėliuose, kituose moksliniuose darbuose yra pateikta kai kurių svarbių Lebedžio tyrinėjimo, vertinimo papildymų, kurie ženklina tolesnių Daušos literatūrinių studijų linkmes.“

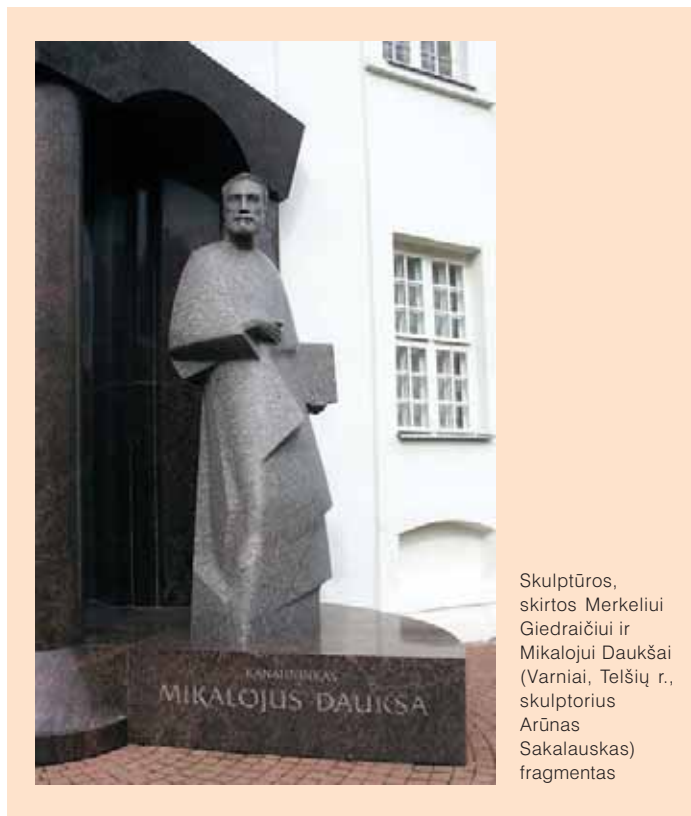
Labiausiai dėmesį patraukia senosios literatūros tyrinėtojo Albino Jovaišos darbai, kuriuose jis Daušą pirmą kartą pokario lietuvių literatūros moksle aktualizuoja kaip religinį rašytoją. Šiuo požiūriu svarbios A. Jovaišos mintys 1998 m. išleistoje „Senojoje Lietuvos literatūroje“.

Paskutiniaisiais metais įvairiose publikacijose, skirtose M. Daušai, vis labiau aktualizuojamas M. Daušos valstybinis požiūris į tautą ir kalbą. Apie tai Albinas Jovaišas prabilo dar 1989 m. savo knygutėje „Jie parašė pirmąsias lietuviškas knygas“.

Vėlesniais metais A. Jovaišos parašytas šviečiamasis leidinys apie M. Daušą skirtas Lietuvos mokykloms (knygą išleido „Spindulio“ spaustuvė). Gana platus skyrius apie M. Daušą išspausdintas A. Jovaišos parašytame „Senosios Lietuvos literatūros“ vadovėlyje, skirtame aukštesniųjų klasių mokiniams.

Garsindamas M. Daušos vardą ir jo darbus, daug ką yra nuveikęs Arnoldas Piročkinas. Įsimintinas jo straipsnių ciklas „Mikalojus Dauša ir Kristijonas Donelaitis“, išspausdintas 1995 m. „Gimtojo žodžio“ leidinyje.

Iš daugelio kultūros istorikų paskutiniųjų metų publikacijų apie M. Daušą išskirtinio dėmesio verti Dariaus Kuolio darbai. Jo mintys apie M. Daušos svarbą Lietuvos kultūros istorijoje, išsakytos 1992 m. pasi-

Skulptūros, skirtos Merkeliui Giedraičiui ir Mikalojui Daukšai (Varniai, Telšių r., skulptorius Arūnas Sakalauskas) fragmentas

(Atkelta iš 15 p.)

rodžiusioje studijoje „Asmuo, tauta ir valstybė Lietuvos Didžiosios Kunigaikštystės istorinėje literatūroje“ naujais aspektais

praturtintos 1995 m. Žemaičių kultūros draugijos redakcijos parengtame leidinyje, skirtame M. Daukšos „Katekizmo“ 400 metų sukakčiai. Šioje knygelėje, beje, yra ir vyskupų Jono Borutos, Antano Vaičiaus publikacijos, keletas istoriko Zenono Ivinskio, Vaclovo Biržiškos, Vlados Vengrienės, kunigo Stanislovo Anužio, Mykolo Giedraičio ir kitų autorių įdomių straipsnių, skirtų M. Daukšai.

Anot Brigitos Speičytės, Mikalojus Dauša Albino Jovaišo, Arnoldo Piročkino, ir ypač nuosekliai Dariaus Kuolio darbuose pristatomas ne vien kaip „Liaudies švietėjas“ (...) bei religinis veikėjas, bet ir kaip modernios tautinės valstybės koncepcijos kūrėjas.

Jubiliejai yra gera proga dar kartą sugrįžti prie ištakų. M. Daukšos „Katekizmo“ 400 metų sukaktis Lietuvoje buvo pažymėta kiek kukliau, negu „Postilės“ jubiliejus, tačiau 1995–ieji buvo gera proga literatūros ir kartu kultūros istorikams dar kartą įvertinti M. Daukšos nuveiktus darbus.

Minėtą jubiliejų, išspausdindami įdomius straipsnius, gražiai paminėjo „Šiaurės Atėnai“, „Gimtasis žodis“, „Gimtoji spauda“, daugelis Žemaitijos rajonų laikraščių. Taip publikacijų apie M. Daukšą pluoštas pasipildė nau-

jais profesorių Viktorijos Daujotytės, Eugenijos Ulčinaitės, Albino Jovaišos, kunigo Vaclovo Aliulio darbais.

ISTORIKŲ DARBAI

Kauno Vytauto Didžiojo universiteto doktorantė Vaida Kamuntavičienė savo studijoje apie Mikalojų Daukšą istorijos moksle pastebi, kad „M. Daukšos gyvenimas, veikla ir idėjos susilaukė didesnio literatų, kalbininkų nei istorikų dėmesio. Literatai J. Lebedys, D. Kuolys, išėję iš uždaro savo disciplinos lauko, vertino M. Daukšą netgi istoriniu požiūriu. (...)“

M. Daukšos veikla nėra pakankamai įvertinta nei istoriškai, nei istoriografiškai. Kodėl?

Vaidos Komuntavičienės nuomone, „istorikų dėmesio menkumą galėjo apspręsti itin skurdūs autentiškų šaltinių duomenys apie M. Daukšos asmenį ir veiklą.“ Istorikė pažymi, kad, „išleidus J. Lebedžio knygą, iki pat šiol neatsirado nė vieno mokslininko, kas iš naujo imtųsi rašyti M. Daukšos biografiją. Nesurasta jai ir naujų duomenų. Bendroje studijose, apimančiose ir M. Daukšos asmenį bei veiklą, pasitenkinama J. Lebedžio tyrinėjimų išvadų pakartojimu. Dėl naujų šaltinių apie M. Daukšos gyvenimą stokos didesnis dėmesys skiriamas M. Daukšos idėjų aptarimui, o nėjo biografijos papildymui.“

Istorikės nuomone, didžiausi nuopelnai, įvedant M. Daukšą į istoriografiją, priskirtini E. Volteruii, K. Jablonskiui bei J. Lebedžiui. Iš istorikų daugiausia dėmesio M. Giedraičio epochai yra skyręs Zenonas Ivinskis. Kaip matome, šiuolaikinių istorikų pavardžių čia nėra. Neatsirado gilesnių istorikų studijų apie Mikalojų Daukšą ir „Postilės“ jubiliejaus išvakarėse.

Anot Vaidos Komuntavičienės, iki šiol „išsamiausių tyrimų susilaukė tik M. Daukšos tautos samprata. Istoriografijoje bandoma svarstyti, kodėl M. Daukša pateikė lietuviškąjį tautos sampratos modelį, paremtą lietuvių kalbos vartojimu, kai tuo tarpu XVI–XVII a. sandūroje LDK vis labiau įsigalėjo lenkų kalba. Šia linkme J. Lebedžio mintis yra plėtojęs istorikas Juozas Jurginis, išgvildenęs renesansinę tautos sampratą Lietuvoje, atskleidęs M. Daukšos tautos idėjų ryšį su kitomis to meto tautos

sampratomis, atsispindėjusiomis M. Strijkovskio, A. Vijūko-Kojelavičiaus ir kt. XVI–XVII a. veikaluose. Panašia kryptimi M. Daukšos idėjas tyrinėjo kultūros istorikas Darius Kuolys. Paskutiniųjų metų studijose jis nurodo, jog M. Daukša siekė suderinti politinę ir etnokultūrinę Renesanso tautos sampratas, tokiu būdu atspindėdamas XVI–XVII a. sandūros situaciją, sukurdamas „atvirų luomų modernią visuomenės koncepciją“, „pareigos ryšiais“ susiedamas savąją tautą su viso pasaulio žmonių bendruomene.“

Iš paskutiniųjų metų publikacijų paminėtinos Lietu-

voje 1990 m. net du kartus perspausdintos M. Daukšos „Postilės“ prakalbos (išėjo atskiras A. Piročkino parengtas leidinys ir jos dar išspausdintos Reginos Koženiaus-kienės išverstų XVI–XVIII a. prakalbų ir dedikacijų knygoje.“

Naujo istorikų susidomėjimo Merkelio Giedraičio ir Mikalojaus Daukšos epocha turėtų sulaukti dabar, nes jau turime praėjusiais metais išleistus iki mūsų dienų išlikusius 1579 m. Tarkvinijaus Pekulo surašytus Žemaičių vyskupijos vizitacijos aktus. Šie aktai iki pat šiol yra pagrindinis šaltinis, kuriuo remiamės rašydami Mikalojaus Daukšos biografiją.

MIKALOJUS DAUKŠA LITERATŪROJE

Poetė ir literatūrologė Paulina Žemgulytė, apžvelgdama paskutiniųjų metų grožinės literatūros kūrinius, dėmesį koncentruoja į 1995 m. Kėdainių Mikalojaus Daukšos viešosios bibliotekos išleistą mažutį leidinėlį „Mikalojus Daukša poezijoje ir mene“, kuriame yra surinkta dauguma eilėraščių, skirtų Mikalojui Daukšai, pradedant nuo poeto Justino Marcinkevičiaus baigiant beveik visiškai plačiajai visuomenei nežinomais autoriais. Kai kuriuose iš šių eilėraščių išties kalbama apie Mikalojų Daukšą, kituose – tik užuominos, pastebėjimai, frazės, įsipinančios į viso kūrinėlio kontekstą. Paulinos Žemgulytės nuomone, labiausiai pasisekusiais ar tik nereikėtų laikyti Vlado Braziūno eilėraščius.

Bene labiausiai visuomenei žinomas Juditos Vaičiūnaitės eilėraštis „Spaustuvė“ iš ciklo „Vitražas Vilniaus Universitetui“, Vlado Mozūriūno eilėraštis „Jau varpinėje skambino šešias“, Aldonos Puišytės „Elegija Mikalojui Daukšai“ – tai, beje, vienas iš stipriausių M. Daukšai skirtų kūrinių. Dėmesį patraukia ir Justino Marcinkevičiaus „Pažinimo medžio“ ištrauka, Bernardo Brazdžionio „Antikvariatą“ bei keletas kitų eilėraščių, kuriuose prisimenamas M. Daukša ir jo „Postilė“.

KĖDAINIAI IR MIKALOJUS DAUKŠA

Kalbant apie M. Daukšai paskutiniaisiais metais skirtas publikacijas, mintimis nusikeli ir į Kėdaičius, žemę, iš kurios M. Daukša atėjo į Varnius ir čia parengė „Postilę“. Reikia pasakyti, kad kėdainiškiai gražiai puoselėja M. Daukšos atminimą. Taip, kaip Varniuose, visoje Žemaitijoje Mikalojų Daukšą žmonės laiko savo žmogumi, taip jis mylimas ir Kėdaičiuose. Babėnuose, Daukšų sodybos vietoje, auga galingas ažuolas, kuris, anot vietinių gyventojų, ar tik nebus paties Mikalojaus Daukšos amžininkas. Kėdainių mieste yra Mikalojaus Daukšos mokykla. Čia veikiančiame muziejelyje nemažai vietos skirta Mikalojui Daukšai. Prie šios mokyklos

stovi ir tautodailininko A. Urbšio išdrožta M. Daukšos skulptūra, prie kurios prasideda ir baigiasi svarbiausios šios mokyklos šventės.

Bene daugiausiai, populiarindama Mikalojaus Daukšos rašto darbus ir puoselėdama Daukšos atminimą, paskutiniaisiais metais yra nuveikusi Kėdainių Mikalojaus Daukšos

biblioteka. Dėmesį patraukia šios bibliotekos leidybinė veikla. Keletas kuklių paskutiniųjų metų leidinių skirta Mikalojui Daukšai. Tai „Mikalojaus Daukšos žingsniai Kėdainių žemėje“, „Kėdainių krašto knygiai“, „Mikalojaus Daukšos „Postilei“ – 400“, leidinys „*Tarptautinis ekslibrisų konkursas EX Libris Daukšos „Postilei“ – 400*“ ir jau minėtas eilėraščių, skirtų M. Daukšai, rinkinėlis. Šiuo metu spaudai rengiamas rugsėjo mėnesį pasibaigusio tarptautinio ekslibrisų konkurso, skirto „Postilės“ 400 metų sukakčiai, kurį biblioteka organizavo kartu su Šiaulių Ekslibrisų muziejumi, katalogas. Kėdainių biblioteka jubiliejaus proga šiemet Kėdaičiuose organizavo ir gražią kalbos šventę, miesto Rotušės galerijoje surengė tarptautinę ekslibrisų, skirtų M. Daukšai, parodą, su kuria visuomenė jau artimiausiu laiku turės progos susipažinti ir Lietuvos seimo rūmuose. Visi šie renginiai plačiai buvo nušviečiami Kėdainių rajono, miesto bei Panevėžio apskrities spaudoje.

REGIONŲ KULTŪRINIŲ INICIATYVŲ CENTRO LEIDINIAI

Aptariant minimo laikotarpio publikacijas, skirtas Mikalojui Daukšai, atskiro dėmesio verti leidiniai, kuriuos spaudai rengia Regionų kultūrinių iniciatyvų centras.

Minint M. Daukšos „Katekizmo“ 400 metų sukaktį, spaudai buvo parengta ir išleista knygelė „Mikalojaus Daukšos „Katekizmui“ – 400“. „Postilės“ jubiliejaus išvakarėse spaudai parengtas ir 5 tūkst. egz. tiražu išspausdintas teminis „Žemaičių žemės“ žurnalas „Merkelio Giedraičio, Mikalojaus Daukšos ir Motiejaus Strijkovskio kelias“, kurį šiandien jau turi galimybę skaityti visų Lietuvos bendrojo lavinimo ir kitų švietimo įstaigų pedagogai bei auklėtiniai (šie leidiniai minėtų mokyklų bibliotekoms padovanoti nemokamai). Į „Postilės“ jubiliejinių renginių programą įtraukta istorikų Zitos ir Jono Genių knyga „Varnių kunigų seminarija“ bei jau minėtas šviečiamasis leidinys „Mikalojus Daukša lietuvių kultūroje“. Abu šie leidiniai jau parengti spaudai. Bene didžiausias darbas, kurį populiarindamas Mikalojaus Daukšos vardą, jo darbus ir juose keltas idėjas, atliko Regionų kultūrinių iniciatyvų centras yra jau sukurta ir toliau nauja informacija (tekstais, vaizdais ir garsais) turtindama interneto svetainė „M. Daukšos Postilei – 400“. Svetainės adresas Internetete: <http://postilla.mch.mii.lt/Default.htm>.